



LA VEU DEL PAPA FRANCESC

ELS VICIS I LES VIRTUTS

L'esperança



que l'esperança és una virtut teològica: no emana de nosaltres, no és una obstinació de la qual ens volem convèncer, sinó un regal que ve directament de Déu.

L'esperança és una virtut contra la qual pequem sovint: en la nostra nostàlgia dolenta, en la nostra malenconia, quan pensem que la felicitat del passat està soterrada per sempre. Pequem contra l'esperança quan estem desanimats pels nostres pecats, oblidant que Déu és misericordiós i és més gran que el nostre cor. No oblidem això: Déu ho perdona tot, Déu perdona sempre. Som nosaltres els qui ens cansem de demanar perdó. El món necessita l'esperança, com necessita la paciència, una virtut que camina en estret contacte amb l'esperança.

L'esperança és la virtut dels qui tenen un cor jove; i aquí no importa l'edat. Perquè també hi ha gent gran amb els ulls plens de llum, que viuen amb una tensió permanent vers el futur. Germans i germanes, avancem i demanem la gràcia de tenir l'esperança, l'esperança amb la paciència. Mireu sempre aquella trobada definitiva; penseu sempre que el Senyor és a prop nostre, que mai, mai la mort serà victoriosa! Anem cap endavant i demanem al Senyor que ens doni aquesta gran virtut de l'esperança, acompanyada de la paciència.

Dimecres, 8 de maig de 2024

«L'esperança és la virtut teològica per la qual desitgem el regne del cel i la vida eterna com a felicitat, confiant la nostra confiança en les promeses de Crist i confiant no en les nostres forces, sinó en l'ajut de la gràcia de l'Esperit Sant» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1817). Aquestes paraules ens confirmen que l'esperança és la resposta oferta al nostre cor, quan sorgeix en nosaltres la pregunta absoluta: «Què serà de mi? Quin és el destí del meu viatge? Quin és el destí del món?»

Tots ens adonem que una resposta negativa a aquestes preguntes produeix tristesa. Si falta l'esperança, totes les altres virtuts corren el risc d'esfondrar-se i acabar en cendres.

El cristià té esperança no pel seu propi mèrit. Si creu en el futur és perquè Crist ha mort i ressuscitat i ens ha donat el seu Esperit. Nosaltres diem

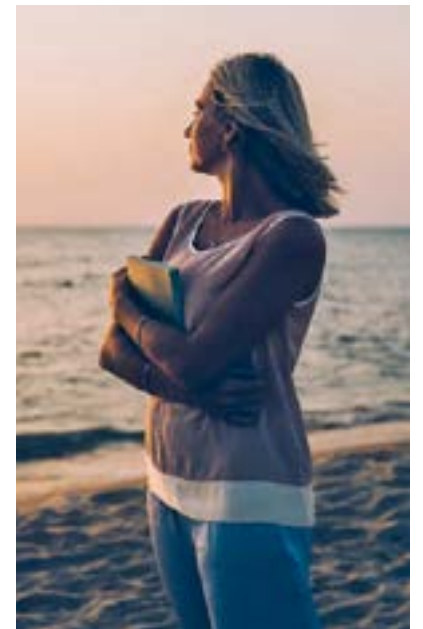
REFLEXIONS

Saber mirar enrere

La mirada al passat sempre ha de portar un ingredient imprescindible: l'agraïment. Quan ens adonem del camí fet, cal sempre agrair-lo, rellegir-lo en positiu, valorar-lo com quelcom que ens ha portat on som. Molt poques vegades es valora el primer pas fet, aquell moment que se'ns va llençar al camí, aquell primer moment que ens va portar a existir, aquella primera il·lusió que va moure *cel i terra, perquè* una idea es fes projecte i es fes acció.

La mirada al passat no pot ser en general, només intentant mirar sense veure. Resseguir el camí fet ha de tenir sempre unes fites, uns referents estàtics, uns punts de comparació per poder valorar cap on s'ha caminat i tot el que hom ha avançat. Per això, la mirada al passat és concreta i plena de moments, espais, persones, situacions i accions que han quedat més enllà del temps i l'espai, i que ara ocupen un lloc en el cor.

La mirada al passat ha d'omplir la vida de tot allò que encara hi falta i ha d'aportar-hi aquells ingredients que no trobarem enlloc més. Quan anem al passat per recordar, estem tornant a viure allò, estem tornant a posar en la nostra vida el mateix que hi vam viure. Per això, allò que recordem ha de ser tan sols allò que ara vulguem posar a la vida. Si hi ha quelcom que no hi vulguem posar, no ho repesquem del llac del passat. A les nostres mans està poder construir la vida a partir de nous materials o bé de deixalles o runes aprofitades d'una construcció anterior.



La mirada al passat és per aprendre a donar passes en qualsevol circumstància, de dia o de nit, amb pluja o vent, o sol radiant. S'ha de sortir a caminar perquè «vivim per caminar i caminem per viure», si no fem una cosa no fem l'altra.

La mirada al passat és per saber observar i veure més coses que abans no s'havien vist. Aquelles novetats que apareixen a la vida i que trenquen la monotonia. No cal fer massa coses més, ni massa coses noves, cal viure les viscudes com a noves, amb ulls nous.

Repassar el passat ha de ser la recepta que ens permeti assaborir el present i cuinar millor el futur.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ez 1,2-5.24-2,1a / Sl 148 / Mt 17,22-27]. Urgell: ■ Beats Eusebi Codina i Millà, Ramon Illa i Sàlvia i Sebastià Riera i Coromina, rel., i companys, mrs. Santa Joana Francesca de Chantal, rel.

13. ■ Dimarts [Ez 2,8-3,4 / Sl 118 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Urgell: ■ beats Josep Tàpies i Sala i companys, preveres, màrtirs. Lleida: beats Josep M. Ormo i Seró, rel., i companys màrtirs. Sant Ponç, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., con-

siderats màrtirs. Sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.

14. ■ Dimecres [Ez 9,1-7;10,18-22 / Sl 112 / Mt 18,15-20]. Sant Maximilià Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ Dijous [Ap 11,19a;12,1-6a. 10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-27a / Lc 1, 39-56]. L'Assumpció de la Benaurada

Verge Maria (inicialment i a Orient: la Dormició). Sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ Divendres [Ez 16,1-15.60.63 (o bé: Ez 16,59-63) / Sl: Is 12 / Mt 19, 3-12]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. ■ Dissabte [Ez 18,1-10.13b.30-32 / Sl 50 / Mt 19,13-15]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Bea-

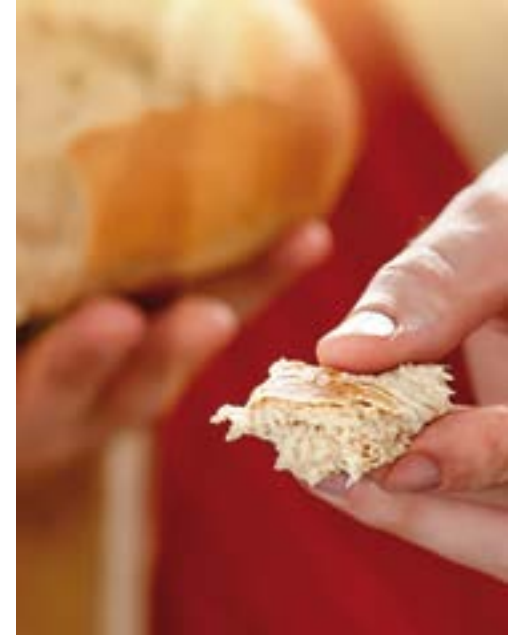
triu de Silva, vg. franciscana, fund. concepcionistes a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Pr 9,1-6 / Sl 33 / Ef 5,15-20 / Jo 6,51-58]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà de València.

Diümenge XIX de durant l'any (B)

COMENTARI

«Jo soc el pa que dona la vida»



El desig de tots nosaltres és el de poder viure sempre; no voldríem morir mai, però és clar voldríem una vida plena. Doncs Jesús és qui ens promet aquesta vida. Ens ho va repetir l'evangeli diverses vegades: *Els qui venen a mi jo els ressuscitaré el darrer dia*. És evident que la resurrecció suposa no tornar a morir més. I després ho diu amb aquestes paraules: *Els qui creuen tenen vida eterna*. Jo soc el pa que dona la vida. Jesús recordant el manà, de forma molt clara diu: *Els vostres pares, tot i haver menjat el manà en el desert moriren* (per a ells era el pa baixat del cel), però el pa de què jo parlo és aquell que baixa del cel perquè no mori ningú dels qui en mengen. L'afirmació és molt clara: *Jo soc el pa viu, baixat del cel*. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Les paraules de Jesús venen després de la multiplicació dels pans i en el context del discurs eucarístic; Jesús recorda que ell és el pa viu, que cal menjar-lo a ell. Això escandalitza els jueus: *Aquest, no és Jesús el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare, i ara diu que ha baixat del cel?* Realment és meravellosa la manera d'actuar del Senyor: perquè el puguem menjar es queda en l'Eucaristia. D'aquesta manera arribem a la vida plena. Per això al final de l'evangeli Jesús diu: *El pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida al món*. A la primera lectura veiem que Elies amb el pa cuit sobre pedra i el càntir d'aigua, caminà quaranta dies i quaranta nits. Es troba desanimat: *Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida*. Però un àngel el tocà i li digué: *Aixeca't i menja*. I això es torna a repetir. Amb l'aliment del pa de Déu, Elies va tenir la força necessària per a superar el seu desànim i trobar-se amb Déu a l'Horeb. L'aliment que ens ofereix Crist ens dona la força per aquesta vida, per fer realitat el que ens diu sant Pau: *Lluny de vosaltres tot mal humor, mal geni, crits, injúries...* Sigueu bondadosos i compassius; perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat. Viviu estimant com el Crist ens estimà. No cal res més.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,4-8)

En aquell temps, Elies caminà durant un dia pel desert, s'assegué a l'ombra d'una ginestera i demanà la mort, preguntant així: «Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida; no he de ser més afortunat que els meus pares.» Després s'ajagué sota aquella ginestera i s'adormí. Mentre dormia, un àngel el tocà i li digué: «Aixeca't i menja.» Llavors veié al seu capçal un pa cuit sobre pedres i un càntir d'aigua. Menjà i begué, i s'adormí altra vegada. L'àngel del Senyor el tornà a tocar i li digué: «Aixeca't i menja, que tens molt de camí a fer.» Ell s'aixecà, menjà i begué, i amb la força d'aquell aliment caminà quaranta dies i quaranta nits, fins que arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindré sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, / exaltem plecats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés; / ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R. Alceu vers ell la mirada. / Us omplirà de llum; / i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

Acampa l'àngel del Senyor entorn dels seus fidels per protegir-los. / Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor; / feliç l'home que s'hi refugia. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,30-5,2)

Germans, no entristiu l'Esperit Sant amb què Déu us ha marcat per reconèixer-vos el dia de la redempció final. Lluny de vosaltres tot mal humor, mal geni, crits, injúries i qualsevol mena de dolència. Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist. Sou fills estimats de Déu: imiteu el vostre Pare; viviu estimant, com el Crist ens estimà; ell s'entregà per nosaltres, oferint-se a Déu com una víctima d'olor agradable.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 6,41-51)

En aquell temps, els jueus murmuraven de Jesús perquè havia dit que era el pa baixat del cel, i es preguntaven: «Aquest, no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare, i ara diu que ha baixat del cel?» Jesús els digué: «No murmureu entre vosaltres. Ningú no pot venir a mi si no l'atreu el Pare que m'ha enviat. I els qui venen a mi, jo els ressuscitaré el darrer dia. Diu el llibre dels Profetes que tots seran instruïts per Déu. Tots els qui han sentit l'ensenyament del Pare i l'han après venen a mi. No vull dir que algú hagi vist mai el Pare: només l'ha vist el qui ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare. Us ho dic amb tota veritat: els qui creuen tenen vida eterna. Jo soc el pa que dona la vida. Els vostres pares, tot i haver menjat el manà en el desert, moriren, però el pa de què jo parlo és aquell que baixa del cel perquè no mori ningú dels qui en mengen. Jo soc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida al món.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,4-8)

En aquellos días, Elías anduvo por el desierto una jornada de camino, hasta que, sentándose bajo una retama, imploró la muerte diciendo: «¡Ya es demasiado, Señor! ¡Toma mi vida, pues no soy mejor que mis padres!». Se recostó y quedó dormido bajo la retama, pero un ángel lo tocó y le dijo: «¡Levántate, come!». Miró alrededor y a su cabecera había una torta cocida sobre piedras calientes y un jarro de agua. Comió, bebió y volvió a recostarse. El ángel del Señor volvió por segunda vez, lo tocó y de nuevo dijo: «Levántate y come, pues el camino que te queda es muy largo». Elías se levantó, comió, bebió y, con la fuerza de aquella comida, caminó cuarenta días y cuarenta noches hasta el Horeb, el monte de Dios.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / El afligido invocó al Señor, / él lo escuchó y lo salvó de sus angustias. R.

El ángel del Señor acampa en torno a quienes lo temen / y los protege. / Gustad y ved qué bueno es el Señor, / dichoso el que se acoge a él. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,30-5,2)

Hermanos: No entristezcáis al Espíritu Santo de Dios con que él os ha sellado para el día de la liberación final. Desterrad de vosotros la amargura, la ira, los enfados e insultos y toda la maldad. Sed buenos, comprensivos, perdonándoos unos a otros como Dios os perdonó en Cristo. Sed imitadores de Dios, como hijos queridos, y vivid en el amor como Cristo os amó y se entregó por nosotros a Dios como oblación y víctima de suave olor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,41-51)

En aquel tiempo, los judíos murmuraban de Jesús porque había dicho: «Yo soy el pan bajado del cielo», y decían: «¿No es este Jesús, el hijo de José? ¿No conocemos a su padre y a su madre? ¿Cómo dice ahora que ha bajado del cielo?» Jesús tomó la palabra y les dijo: «No critiquéis. Nadie puede venir a mí si no lo atrae el Padre que me ha enviado. Y yo lo resucitaré en el último día. Está escrito en los profetas: "Serán todos discípulos de Dios." Todo el que escucha al Padre y aprende, viene a mí. No es que alguien haya visto al Padre, a no ser el que está junto a Dios: ese ha visto al Padre. En verdad, en verdad os digo: el que cree tiene vida eterna. Yo soy el pan de la vida. Vuestros padres comieron en el desierto el maná y murieron: este es el pan que baja del cielo, para que el hombre coma de él y no muera. Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo.»